

Alighanem Churchill jóváhagyásával történt, hogy a brit mentési politika a magyaroknak szánt figyelemztetésekre korlátozódott. Ezt mutatja Churchillnek a Norton-távíratra és a Brand-misszióra vonatkozó július 11-i, Edenhez szóló jegyzete. A miniszterelnök, mint komoly megfontolásra érdemtelent, elveti a Brand-missziót, különösen azért, mert „nagyon kétes csatornán keresztül terjesztették elő”. A Norton-távíratra nézve megjegyzi:

Semmi kétség, hogy ez (a zsidók magyarországi üldözése és az ellenséges területről való kiűzésük) valószínűleg a legnagyobb és legszörnyűbb bűn, amit az egész világtörténelemben valaha is elkövettek, még hozzá tudományos gépezetet mozgatva tették állítólag civilizált emberek, egy nagy állam és Európa egyik vezető fájának nevében. Nyilvánvaló, hogy akik ezeknek a bűntényeknek az elkövetői közül a kezünkre jutnak, beleértve azokat is, akik csak engedelmessé váltak a megszállásokat elrendelő parancsoknak, a gyilkosságokkal való együttműködésük bebizonyosodása után ki kell végezni.²³⁵

Az Egyesült Államokban hevesebb volt a közvélemény reagálása. A sajtó nagy részletességgel adta közre a magyar zsidóságra szakadt katasztrófát²³⁶, felháborodott és iszonyodó nyilatkozatokat idézett vezető politikai személyiségektől, valamint zsidó és nem zsidó magánszervezetektől.²³⁷

Június 3-án a szenátus külügyi bizottsága felszólította a magyar népet, hogy szálljon szembe kormányának parancsaival, segítsen a zsidóknak átszökni a határokon, és hogy „figyelje és jegyezze meg azokat, akik segédkezet nyújtottak a gyilkolásban, és azokat, akik könyörületsek, amíg csak el nem jön az idő, amikor a bűn és az ártatlanság majd sokat nyom a latban”²³⁸. Június 21-én a képviselőház külügyi bizottsága igen szokatlan módon közvetlenül szólította fel Magyarországot a zsidóüldözés felfüggesztésére. A bizottság elnöke, Sol Bloom, New York-i demokrata képviselő által kiadott közlemény emlékezteti Magyarországot arra, hogy a háború már a szövetségesek javára fordult, és követeli, hogy az ország „fékezze meg saját határain belül a segítség nélkül maradt emberek iránti embertelenség szökőárját”. A bizottság kifejezte elhatározását, hogy az igazságszolgáltatás kezére juttatja az embertelenségekben elmarasztalhatókat.²³⁹ Hasonló figyelemztetésnek adott hangot Hull külügyminiszter július 14-i nyilatkozatában, amelyben a nyilvánosság előtt megerősítette a magyar zsidók tömeges elpusztításának tényét.²⁴⁰

A szövetségesektől származó figyelemztetések és fenyegetések nemigen vagy talán egyáltalán nem hatottak a végleges megoldás programjában érdekelt németekre és magyarokra. Csak az segíthetett volna a magyar zsidókon, amit az Auschwitzból késő áprilisban megszököttek javasoltak, és amit május elején Michael Weissmandel és a pozsonyi